

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka, JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Milady Tomkové a Mgr. Jana Passera v právní věci stěžovatelky **L. G.**, zastoupené JUDr. Alexandrem Belicou, advokátem se sídlem v Ostravě - Moravská Ostrava a Přívoz, Smetanovo nám. 7, za účasti **Ministerstva vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 11. 2005, č. j. 61 Az 217/2004 - 19,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Odměna advokátovi JUDr. Alexandrovi Belicovi **s e n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 14. 11. 2005, č. j. 61 Az 217/2004 - 19, zamítl žalobu stěžovatelky proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen ministerstvo) ze dne 30. 11. 2004, č. j. OAM-3227/VL-20-08-2004, jímž byla zamítnuta její žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost, v níž namítala nezákonnost rozhodnutí ministerstva způsobenou tím, že ministerstvo nezjistilo přesně a úplně skutkový stav věci před vydáním rozhodnutí a v důsledku toho i nesprávně právně posoudilo žádost o azyl, že důkazy, které si ministerstvo opatřilo pro rozhodnutí, nebyly úplné a nemohlo tedy správně usuzovat na skutkové a právní otázky, které pro své rozhodnutí potřebuje zodpovědět, a že rozhodnutí nevyplyvá ze zjištěných podkladů, tj. není zde logická vazba mezi rozhodnutím a podkladem pro ně, čímž mělo dojít k porušení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Její problémy zdánlivě soukromého charakteru jí znemožňují život doma. Dále se dovolávala názoru v Příručce k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, a to čl. 53. Z uvedených důvodů navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení a přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění podmínek řízení, neboť pouze v tomto případě může být kasační stížnost soudem meritorně projednána.

Protože kasační stížnost měla vady spočívající v tom, že neměla zákonem předepsané náležitosti, byla stěžovatelka usnesením krajského soudu ze dne 28. 3. 2006, č. j. 61 Az 217/2004 – 36, vyzvána, aby ve lhůtě jednoho měsíce ode dne doručení tohoto usnesení prostřednictvím ustanoveného zástupce opravila a doplnila kasační stížnost tak, že uvede v jakém rozsahu a z jakých důvodů rozsudek napadá a zároveň uvede, kdy jí byl rozsudek doručen. Současně byla krajským soudem poučena, že nebude-li tento nedostatek v uvedené lhůtě odstraněn, bude kasační stížnost odmítnuta. Toto usnesení bylo právnímu zástupci stěžovatelky doručeno dne 18. 4. 2006. Ve stanovené lhůtě nebyla kasační stížnost požadovaným způsobem doplněna.

Podle § 106 odst. 1 s. ř. s. musí kasační stížnost kromě obecných náležitostí podání obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno. Ustanovení § 37 platí obdobně.

Stěžovatelka sice v kasační stížnosti výslovně uvedla, že ji podává z důvodu nezákonnosti správního rozhodnutí, ale žádným způsobem tyto důvody nespecifikovala a nekonkretizovala. Pouze v obecné rovině namítala, že ministerstvo při projednávání její žádosti o azyl porušilo § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1 a § 46 správního řádu a odvolala se na čl. 53 Příručky, aniž by ke svým tvrzením uvedla konkrétní argumentaci. Bez bližší konkretizace však nelze stěžovatelkou uvedené důvody podřadit pod žádný z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

Skutečnost, že podání neobsahuje zákonem požadované náležitosti, brání věcnému vyřízení kasační stížnosti. S ohledem na to, že stěžovatelka ani na výzvu soudu nedoplnila důvody kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud její kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl, protože nejsou splněny podmínky řízení a tento nedostatek nebyl přes výzvu soudu odstraněn.

O stěžovatelkou podaném návrhu, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek podle ust. § 107 s. ř. s., Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť jednak se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ust. § 56 odst. 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. přednostně a jednak by to bylo i nadbytečné, když samo podání kasační stížnosti má podle § 32 odst. 5 zákona o azylu odkladný účinek.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Podle § 35 odst. 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. zástupci, který byl stěžovateli soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. V dané věci však Nejvyšší správní soud zástupci stěžovatelky odměnu za zastupování nepřiznal, neboť ustanovený zástupce neuvedl, jaké úkony v tomto řízení vykonal, a ani z obsahu soudního spisu nevyplývá, že by učinil nějaký úkon, za který náleží odměna podle § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Zástupce stěžovatelky dokonce ani na výzvu soudu nedoplnil ve stanovené lhůtě kasační stížnost o konkrétní důvody, pro něž je rozhodnutí krajského soudu napadáno, a to i přesto, že byl soudem poučen o tom, že nebude-li uvedený nedostatek odstraněn, kasační stížnost bude odmítnuta.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. června 2006

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu